

for Overtrædelse af en Helligdagslov at tage Næring og Brødet fra en Familie. Dertil er Overtrædelsen dog ikke tilstrækkelig stor eller graverende.

Jeg er ogsaa enig i, hvad en æret Taler har udtalt, at det er overordentlig heldigt, at Lovforslaget fremtræder indeholdende en udtømmende Fremstilling af alle de Regler, der vedrøre Helligdagsforholdene, saa man i Stedet for at skulle efterse 3—4 forskellige Love og undersøge, i hvilket Forhold de staa til hinanden, kun faar en enkelt Lov at holde sig til, og det skal være mig en behagelig Pligt at forhandle videre med det eventuelle Udvalg, idet jeg haaber, at Lovforslaget paa de Punkter, jeg har nævnt, maa blive Genstand for grundig Overvejelse og eventuelle Forandringer.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Som allerede udtalt, angaar § 5 i det foreliggende Forslag Indenrigsministeriet. Den foreslaaede § 5 er i øvrigt ganske enslydende med § 3 i den nu gældende Helligdagslov af 1. April 1891, dog med den selvfølgelige Ændring, at medens den nugældende Lov forbyder Arbejde paa disse Arbejdssteder efter Kl. 9 Formiddag, saa forbydes Arbejdet nu hele Helligdagen. Jeg har intet imod den her foreslaaede Bestemmelse, Skulde man kunne blive enig om at vedtage Høstslutning for Butikker og Udsalgssteder, saa kan jeg intet have imod, at den samme Bestemmelse kommer til at gælde for Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder. Ved Tillæg til Helligdagslov af 1. April 1891 blev jo Arbejde i Fabrikker sat i Forbindelse med Butikshandel, blev indordnet under de samme Bestemmelser med Hensyn til Søndagshvile. Og den Forbindelse, som i 1891 paa dette Omraade blev etableret mellem disse to forskellige Arter af Virksomheder, er det ganske naturligt vedblivende at fastholde, ogsaa naar man nu maatte udvide disse Bestemmelser til at gælde for hele Søndagen. Imidlertid foreligger der en Vanskelighed med Hensyn til Fastsættelsen af de nøjagtige Grænser for, hvilke Arbejdssteder og Værksteder der kommer ind under det foreliggende Forslags Bestemmelser. Da man vedtog Loven af 1. April 1891, forelaa en saadan Vanskelighed ikke. Man kunde her inddrage „Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder“ under Helligdagsloven, fordi man i en anden Lov, Fabrikloven af 23. Maj 1873, havde et bestemt, udtømmende Kendetegn for, hvad man her inddrog un-

der Helligdagsloven. Det var nemlig samtlige de Virksomheder, som vare Fabriktilsynet undergivne, og ingen uden for disse. Men den ældre Fabriklov af 1873 er nu afløst af Loven af 11. April 1901, og efter denne omfatter Fabriktilsynet en Række andre Arbejdssteder, nemlig tillige „andre Haandværk og industrielle Virksomheder, i hvilke regelmæssig et større Antal Arbejdere ere beskæftigede“. Jeg paaskønner, at de ærede Forslagsstillere nu have forladt det Standpunkt, de indtog ved deres Forslag i forrige Samling, i hvilket de lode alle de Arbejdssteder, der faldt ind under Fabrikloven af 1901, ogsaa falde ind under dette Lovforslags Bestemmelser. Dette vilde nemlig være meget vilkaarligt og meget uheldigt, idet derved en Række almindelige Haandværk vilde falde ind under Loven, medens Søndagsarbejde samtidig kunde bevares i en Række andre haandværkmæssig drevne Bedrifter, som ikke vare væsentlig forskellige fra hine. Jeg paaskønner derfor, at de ærede Forslagsstillere nu have ophævet denne Sammenknytning og have indskrænket Forslaget til alene at omfatte „Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder“. Men denne Betegnelse, som første Gang indførtes i vort Lovsprog ved Fabrikloven af 1873, er jo i sig selv meget vag og ubestemt. Da man optog Bestemmelsen i Loven af 1891, kunde man, som jeg har berørt, henvise til, at man i Fabrikloven havde afgjort, hvorvidt et Arbejdssted vilde falde ind under den ny Helligdagslovs Bestemmelse eller ikke. Dette kan man nu ikke mere, idet mangfoldige Arbejdssteder ere undergivne Fabriktilsynet, uden at de kunne betegnes som Fabrikker eller fabrikmæssig drevne Værksteder. Det vil derfor sikkert være nødvendigt at give en nærmere Regel for, hvilke Værksteder Forslaget skal omfatte, og hvorledes Tvistemaal herom skal finde en endelig Afgørelse. Jeg ser ingen anden Udvej her end at optage en Bestemmelse i § 5 om, at dette afgøres i sidste Instans af Indenrigsministeren. Samme Udvej benyttede man ved Fabrikloven af 1873, da Betegnelsen „fabrikmæssig drevne Værksteder“ første Gang indførtes i Lovsproget. Denne Ændring skal jeg derfor anbefale til det ærede Udvalg. Der maa være en øverste Instans, der har den endelige Afgørelse af, hvorvidt et Værksted falder ind under den her foreslaaede Bestemmelse eller ej.

Nyt fra i Fjor er Bestemmelsen om, at Trykning af Dagblade er undtagen fra Forbudet. Dette kan sikkert være en